YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)
14 päivänä syyskuuta 1995 *

Yhdistetyissä asioissa C-485/93 ja C-486/93,

jotka Monomeles Dioikitiko Protodikeio Rodou ja Trimeles Dioikitiko Protodikeio Rodou (Kreikka) ovat saattaneet ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklan mukaisesti yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäviksi saadakseen ensin mainituissa tuomioistuimissa vireillä olevissa asioissa

Maria Simitzi

vastaan

Dimos Kos

ennakkoratkaisun ETY:n perustamissopimuksen ja erityisesti sen 9, 12, 13, 16 ja 95 artiklan tulkinnasta sekä jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta — yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY (EYVL L 145, s. 1) 33 artiklan tulkinnasta,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. Gulmann, tuomarit J. C. Moitinho de Almeida, D. A. O. Edward (esittelevä tuomari), J.-P. Puissochet ja L. Sevón,

* Oikeudenkäyntikieli: kreikka.

julkisasiamies: G. Tesauro,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies H. A. Rühl,

ottaen huomioon kirjalliset huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Maria Simitzi, edustajinaan asianajajat Dimitrios Kyriakopoulos, Konstantinos Finokaliotis ja Dimos Nikopoulos, Thessaloniki,

— Kreikan hallitus, asiamiehinään Kreikan oikeudellisen neuvoston avustava oikeudellinen neuvonantaja Panagiotis Kamarineas ja ulkoasiainministeriön yhteisöjen riita-asioita hoitavan erityisosaston oikeudellinen avustaja Panagiotis Mylonopoulos ja oikeudellinen asiamies Christina Sitara,

— Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään johtava oikeudellinen neuvonantaja Richard Wainwright ja oikeudellisen osaston virkamies Maria Kontou-Durande,

ottaen huomioon käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan Maria Simitzin, edustajinaan asianajajat Dimos Nikopoulos, Dimitrios Kyriakopoulos ja Konstantinos Finokaliotis, Kreikan hallituksen, asiamiehinään Panagiotis Kamarineas ja ulkoasiainministeriön yhteisöjen riita-asioita hoitavan erityisosaston avustava oikeudellinen erityisneuvonantaja Ioanna Galani-Maragoudaki, sekä Euroopan yhteisöjen komission, asiamiehenään Maria Kontou-Durande, esittämät suulliset huomautukset 23.3.1995 pidetyssä suullisessa käsittelyssä,

kuultuaan julkisasiamiehen 18.5.1995 pidetyssä käsittelyssä esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Monomeles Dioikitiko Protodikeio Rodou ja Trimeles Dioikitiko Protodikeio Rodou (Kreikka) ovat esittäneet yhteisöjen tuomioistuimelle 25.10.1993 tehdyillä kahdella päätöksellä, jotka ovat saapuneet yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon 24.12.1993, ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklan mukaisesti useita ennakkoratkaisukysymyksiä ETY:n perustamissopimuksen ja erityisesti sen 9, 12, 13, 16 ja 95 artiklan tulkinnasta sekä jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta — yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY (EYVL L 145, s. 1) 33 artiklan tulkinnasta.

2 Nämä ennakkoratkaisukysymykset on esitetty kahden sellaisen kanteen yhteydessä, joissa vaaditaan, että päätös, jolla Maria Simitzi on merkitty verovelvollisten rekisteriin kunnallisia tuontiveroja varten ja jossa hänelle on määrätty sakkoja näiden velvoitteiden laiminlyönnin vuoksi, kumotaan tai että sitä muutetaan.

3 Egeanmeren kaakkoisreunalla sijaitseva Dodekanesian saariryhmä kuului Italian hallinnon alaisuuteen vuoteen 1946 asti. Italian hallinnollisissa paikallisasetuksissa nro 187/1938 ja nro 132/1939 oli säädetty Dodekanesiaan tuotavien ja sieltä vietävien kulutustavaroiden verosta (dazio di consumo) ja Dodekanesian kuntien oikeudesta periä tämä vero.

4 Dodekanesian liityttyä Kreikkaan tämä kunnallinen vero pidettiin voimassa useilla Kreikan lainsäädännön säädöksillä.

5 Tämän riidan tosiseikkojen tapahtuessa kunnallinen tuontivero oli 4 prosenttia tuotavien tuotteiden arvosta. Kunnallinen vientivero oli Rodosta lukuun ottamatta 1 prosentti vietävien tavaroiden arvosta.

6 Simitzi toi tavaraa Kosin saarelle 8.11.—23.12.1991 ja 2.1.—26.2.1992. Kansallisen lainsäädännön perusteella Kosin pormestari teki päätöksen, jonka mukaan Simitzi merkittiin kunnallista tuontiveroa maksavien verovelvollisten rekisteriin; veron määrä laskettiin mainittuina ajanjaksoina tuotujen tavaroiden arvon perusteella. Saman päätöksen nojalla kantaja merkittiin myös sakkoa maksamaan joutuvien verovelvollisten rekisteriin sen vuoksi, että hän oli laiminlyönyt kansallisissa säännöksissä asetetut velvoitteet.

7 Simitzi nosti kaksi kannetta, joissa hän vaati tämän päätöksen kumoamista tai muuttamista; kanne Monomeles Dioikitiko Protodikeio Rodou -tuomioistuimessa nostettiin 14.7.1992 ja Trimeles Dioikitiko Protodikeio Rodou -tuomioistuimessa 24.6.1992.

8 Nämä kaksi tuomioistuinta katsoivat, että asian ratkaisua oli syytä lykätä siihen asti, kunnes yhteisöjen tuomioistuin antaa ratkaisun seuraaviin ennakkoratkaisukysymyksiin:

"1) Onko arvon perusteella määräytyvää veroa, jota jäsenvaltio perii toisesta jäsenvaltiosta tuotavista tavaroista sillä perusteella, että ne saapuvat ensimmäisen jäsenvaltion tietylle alueelle, pidettävä tuontitulleja vaikutukseltaan vastaavana maksuna, vaikka tämä vero kohdistuu myös sellaisiin tavaroihin, jotka tuodaan tälle alueelle saman valtion toisesta osasta?

2) Onko arvon perusteella määräytyvää veroa, jota jäsenvaltio perii toiseen jäsenvaltioon vietävistä tavaroista sillä perusteella, että ne viedään ensimmäisen jäsenvaltion tietyltä alueelta, pidettävä vientitulleja vaikutukseltaan vastaavana maksuna, vaikka tämä vero kohdistuu myös sellaisiin tavaroihin, jotka viedään tältä alueelta saman valtion toiseen osaan?

3) Ovatko säännökset, joiden perusteella edellä mainittua kahta arvon perusteella määräytyvää veroa peritään, yhteisön oikeuden mukaisia?

4) Jos vastaus edelliseen kysymykseen on kielteinen, ja ottaen huomioon sen, että alue, jolla yhteisön oikeutta sovelletaan, käsittää myös jäsenvaltion suvereenin alueen, jonka tietyllä osalla peritään edellä mainittuja arvon perusteella määräytyviä veroja ja jota koskevia erityismääräyksiä ei ole yhteisön perussopimuksiin kuuluvissa liittymissopimuksissa, onko yhteisön oikeuden mukaista säätää sellaisten tuotteiden verosta, jotka tuodaan kyseiseen valtion osaan erityisesti ja ainoastaan saman valtion muista osista, ja onko yhteisön oikeuden mukaista säätää sellaisten tavaroiden verosta, jotka viedään tästä valtion osasta erityisesti ja ainoastaan saman valtion muihin osiin, vai aiheuttaako tämä erityisvero sen, että tavaroita, jotka ovat peräisin edellä mainituilta alueilta tai joiden määräpaikkana ovat edellä mainitut alueet, kohdellaan huonommin kuin tavaroita, jotka tulevat toisista jäsenvaltioista tai joiden määräpaikka on toinen jäsenvaltio, siten että tämä estää tavaroiden vapaan liikkuvuuden yhtenäisellä Euroopan alueella?

5) Jos yhteisöjen tuomioistuin katsoo, että edellä mainituissa arvon perusteella määräytyvissä veroissa on kyse valtion sisäisestä verotuksesta, onko silloin kyse liikevaihtoveron luonteisista taloudellisista veroista ja onko niiden päällekkäisyys arvonlisäveron kanssa kielletty neuvoston direktiivin 77/388/ETY 33 artiklan mukaisesti?"

9 Nämä kaksi asiaa päätettiin yhdistää suullista käsittelyä ja tuomion julistamista varten tuomioistuimen työjärjestyksen 43 artiklan nojalla 30.1.1995 annetulla määräyksellä.

Ensimmäinen ennakkoratkaisukysymys

10 Ensimmäisessä ennakkoratkaisukysymyksessä ennakkoratkaisua pyytäneet tuomioistuimet kysyvät yhteisöjen tuomioistuimelta tuontitulleja vaikutukseltaan vastaavan maksun käsitteestä.

11 Yhteisöjen tuomioistuin totesi asiassa C-163/90, Legros ym., 16.7.1992 antamassaan tuomiossa (Kok. 1992, s. I-4625), että tavaroiden tullausarvon perusteella määräytyvää veroa, jota jäsenvaltio perii toisesta jäsenvaltiosta tuotavista tavaroista sillä perusteella, että ne saapuvat ensimmäisen jäsenvaltion tietylle alueelle, on pidettävä tuontitulleja vastaavana maksuna, huolimatta siitä, että vero koskee myös saman valtion toisesta osasta kyseiselle alueelle tuotavia tavaroita.

12 Kreikan tasavalta kuitenkin katsoo, että pääasioissa kyseessä oleva vero on erotettava verosta, josta oli kyse edellä mainitussa asiassa Legros ym. Asiassa Legros ym. meritulli koski ainoastaan tuontitavaroita ja sen tarkoituksena oli rajoittaa tuontia paikallisen tuotannon edistämiseksi. Näissä pääasioissa sitä vastoin on kyse kunnallisesta verosta, joka kohdistuu sekä tuontiin että Dodekanesiasta lähtevään vientiin, mukaan lukien paikallisten tuotteiden vienti. Tämä ero osoittaa, että kunnallisen veron asettamisella oli ainoastaan tarkoitus varmistaa paikallishallinnon varojen saanti. Tämän vuoksi tätä veroa ei voida pitää tuonti- tai vientitulleja vaikutukseltaan vastaavana maksuna.

13 Tätä perustelua ei voida hyväksyä.

14 Ensinnäkin vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perustamissopimuksessa ja erityisesti sen 9, 12, 13 ja 16 artiklassa määrätystä tulliliittojärjestelmästä sekä siitä, että jäsenvaltioiden välillä liikkuvia tavaroita koskevat tullit ovat yleisesti ja ehdottomasti kiellettyjä, seuraa, että tullit ovat kiellettyjä riippumatta siitä, mikä niiden käyttöönottamisen tavoitteena on ollut tai mihin niillä saatuja tuloja käytetään (ks. asia 24/68, komissio v. Italia, tuomio 1.7.1969, Kok. 1969, s. 193, 7 kohta).

15 Toiseksi yksipuolisesti asetettua maksua, joka koskee kotimaisia ja ulkomaisia tavaroita sillä perusteella, että ne ylittävät rajan, vaikka se ei olekaan varsinainen tulli, on kuitenkin pidettävä perustamissopimuksen 9, 12, 13, ja 16 artiklassa tarkoitettuna vaikutukseltaan vastaavana maksuna, vaikka sitä ei peritäkään jäsenvaltion hyödyksi ja vaikka sillä ei olisi syrjiviä tai suosivia vaikutuksia (saman tuomion 9 kohta).

16 Lopuksi sen osalta, onko kyse perustamissopimuksessa tarkoitetusta maksusta, merkitystä ei ole sillä, onko vero yleisluonteinen vai peritäänkö kahta erillistä veroa, eli vientitullia ja tuontitullia. Koska tällainen vero koskee yleisesti kaikkia tavaroiden rajanylityksiä, se vaikeuttaa perustamissopimuksessa tavoiteltua vuorovaikutusta ja sillä on tavaroiden vapaaseen liikkuvuuteen tulleja vaikutukseltaan vastaava vaikutus (saman tuomion 14 kohta).

17 Tämän vuoksi ennakkoratkaisua pyytäneiden tuomioistuinten ensimmäiseen kysymykseen on syytä vastata, että arvon perusteella määräytyvää veroa, jota jäsenvaltio perii toisesta jäsenvaltiosta tuotavista tavaroista sillä perusteella, että ne saapuvat ensimmäisen jäsenvaltion tietylle alueelle, on pidettävä tuontitulleja vaikutukseltaan vastaavana maksuna, vaikka se kohdistuu myös sellaisiin tavaroi-

hin, jotka tuodaan tälle alueelle saman valtion toisesta osasta ja vaikka tältä alueelta vietyjä tavaroita koskee myös arvon perusteella määräytyvä vero.

Toinen ennakkoratkaisukysymys

18 Toisessa ennakkoratkaisukysymyksessä ennakkoratkaisua pyytäneet tuomioistuimet kysyvät yhteisöjen tuomioistuimelta vientitulleja vaikutukseltaan vastaavan maksun käsitteestä.

19 Kuten edellä on todettu, yksipuolisesti asetettua maksua, joka koskee tavaroita sillä perusteella, että ne ylittävät rajan, on pidettävä vaikutukseltaan vastaavana maksuna. Maksua, joka koskee kotimaisia tavaroita sillä perusteella, että ne viedään kyseisestä jäsenvaltiosta, on pidettävä perustamissopimuksen 16 artiklassa tarkoitettuna vientitulleja vaikutukseltaan vastaavana maksuna.

20 Tähän päätelmään ei vaikuta se, että maksu koskee myös tavaroita, jotka viedään jäsenvaltion yhdeltä alueelta saman jäsenvaltion toiselle alueelle.

21 Maksu, joka peritään alueen rajalla sillä perusteella, että jäsenvaltion tietyltä alueelta peräisin olevat tavarat viedään saman jäsenvaltion toisille alueille, vaikuttaa vähintään yhtä paljon tavaroiden vapaaseen liikkuvuuteen kuin maksu, joka peritään valtion rajalla sillä perusteella, että tuotteet viedään jäsenvaltion alueelta pois (ks. vastaavanlainen tapaus esimerkiksi edellä 16 kohdassa mainitussa asiassa Legros ym. annettu tuomio).

22 Tämän vuoksi ennakkoratkaisua pyytäneiden tuomioistuinten toiseen kysymykseen on syytä vastata, että arvon perusteella määräytyvää veroa, jota jäsenvaltio perii toiseen jäsenvaltioon vietävistä tavaroista sillä perusteella, että ne viedään ensimmäisen jäsenvaltion tietyltä alueelta, on pidettävä vientitulleja vaikutukseltaan vastaavana maksuna, vaikka se kohdistuu myös sellaisiin tavaroihin, jotka viedään tältä alueelta saman valtion toiseen osaan.

Kolmas ennakkoratkaisukysymys

23 Ennakkoratkaisua pyytäneiden tuomioistuinten ensimmäiseen ja toiseen kysymykseen annettujen vastausten perusteella kolmanteen kysymykseen on syytä vastata, että kansallinen säännös, jonka perusteella tulleja vaikutukseltaan vastaavaa maksua peritään, ei ole sopusoinnussa perustamissopimuksen 9 artiklan ja sitä seuraavien artiklojen kanssa.

Neljäs ennakkoratkaisukysymys

24 Neljännessä kysymyksessä ennakkoratkaisua pyytäneet tuomioistuimet kysyvät yhteisöjen tuomioistuimelta arvon perusteella määräytyvän sellaisen veron luonteesta, jota jäsenvaltio perii tavaroista, jotka tulevat sen alueelle ainoastaan saman valtion toisilta alueilta, ja tavaroista, jotka viedään tältä alueelta ainoastaan saman jäsenvaltion toisille alueille.

25 Yhteisöjen tuomioistuin totesi asioissa C-363/93, C-407/93, C-408/93, C-409/93, C-410/93 ja C-411/93, Lancry ym., 9.8.1994 antamassaan tuomiossa (Kok. 1994, s. I-3957), että tavaroiden tullausarvoon perustuvaa veroa, jota jäsenvaltio perii kaikista sen tietylle alueelle tuotavista tavaroista, on pidettävä tuontitulleja vaikutuksiltaan vastaavana maksuna sekä sen vuoksi, että se koskee tavaroita, jotka tuodaan

kyseiselle alueelle toisista jäsenvaltioista, että sen vuoksi, että sitä peritään tavaroista, jotka tuodaan kyseiselle alueelle saman valtion toisesta osasta.

26 Tätä samaa ajattelutapaa on sovellettava maksuihin, joita peritään jäsenvaltion tietyltä alueelta saman jäsenvaltion toiselle alueelle vietävistä tavaroista.

27 Tämän vuoksi ennakkoratkaisua pyytäneiden tuomioistuinten esittämään neljänteen kysymykseen on syytä vastata, että tuonti- ja vientitulleja vaikutuksiltaan vastaavina maksuina on pidettävä arvon perusteella määräytyviä veroja, joita jäsenvaltio perii tavaroista, jotka on tuotu sen tietylle alueelle ainoastaan saman valtion toisilta alueilta, sekä tavaroista, jotka on viety sen tietyltä alueelta ainoastaan saman jäsenvaltion toisille alueille.

Viides ennakkoratkaisukysymys

28 Edellä esitetyt vastaukset huomioon ottaen ei ole syytä vastata tuomioistuinten esittämään viidenteen kysymykseen.

Tämän tuomion ajallinen vaikutus

29 Kreikan hallitus on viitannut suullisissa huomautuksissaan siihen mahdollisuuteen, että yhteisöjen tuomioistuin voisi rajoittaa tämän tuomion ajallisia vaikutuksia siinä tapauksessa, että se katsoo, että riidan kohteena olevan veron kaltainen tuontimaksu on ristiriidassa perustamissopimuksen tätä asiaa koskevien määräysten kanssa. Se on toisaalta viitannut siihen epävarmuustilaan, joka vallitsi sen osalta,

mikä oli vaikutukseltaan vastaavien maksujen kiellon todellinen soveltamisala, siihen asti kunnes yhteisöjen tuomioistuin antoi edellä mainituissa asioissa Legros ym. ja Lancry ym. tuomiot, ja toisaalta vakaviin taloudellisiin vaikutuksiin, jotka aiheutuisivat paikallishallinnolle sellaisesta päätöksestä, jossa kyseisen veron todetaan olevan yhteisön oikeuden vastainen.

30 Tämän osalta yhteisöjen tuomioistuin on todennut edellä mainitussa asiassa Legros ym. annetussa tuomiossa, että oikeusvarmuuteen liittyvistä pakottavista syistä perustamissopimuksen määräyksiin, jotka koskevat tuontitulleja vaikutukseltaan vastaavia maksuja, ei voida vedota sellaisten vaatimusten tueksi, joissa vaaditaan sellaisen meritullin kaltaisen maksun palauttamista, joka on maksettu ennen kyseisen tuomion julistamista (16.7.1992); tämä ei kuitenkaan koske sellaisia vaatimuksen esittäjiä, jotka olivat nostaneet kanteen ennen tätä päivää tai esittäneet vastaavanlaisen vaatimuksen.

31 Riidan kohteena olevaa veroa on pidettävä asiassa Legros ym. kyseessä olleen meritullin kaltaisena maksuna. Tämän vuoksi on myönnettävä, että 16.7.1992 asti Kreikan tasavalta saattoi perustellusti olettaa, että riidan kohteena oleva maksu oli yhteisön oikeuden mukainen.

32 On siis otettava huomioon samat oikeusvarmuusnäkökohdat ja sen vuoksi päätettävä, että asiassa Legros ym. sovellettua ajallista rajoittamista on sovellettava myös riidan kohteena olevan veron nojalla perittyjen rahamäärien palauttamista koskeviin vaatimuksiin.

33 Sitä vastoin tämän tuomion vaikutuksia ei ole syytä ulottaa 16.7.1992 jälkeiseen aikaan eli päivämäärään, jolloin edellä mainittu tuomio asiassa Legros ym. annettiin. Tämän päivän jälkeen Kreikan hallitus ei näet ole voinut olla tietämättä sitä, että riidan kohteena oleva vero ei ollut yhteisön oikeuden mukainen.

34 Näin ollen on syytä täsmentää, että perustamissopimuksen määräyksiin, jotka koskevat tulleja vaikutukseltaan vastaavia maksuja, ei voida vedota sellaisten vaatimusten tueksi, joissa vaaditaan riidan kohteena olevan veron nojalla ennen 16.7.1992 perittyjen rahamäärien palauttamista; tämä ei kuitenkaan koske sellaisia vaatimusten esittäjiä, jotka ovat nostaneet kanteen tai esittäneet vastaavanlaisen vaatimuksen ennen kyseistä päivää.

Oikeudenkäyntikulut

35 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneille Kreikan hallitukselle ja Euroopan yhteisöjen komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi. Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisissa tuomioistuimissa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on ratkaissut Monomeles Dioikitiko Protodikeio Rodoun ja Trimeles Dioikitiko Protodikeio Rodoun 25.10.1993 tekemillä päätöksillä esittämät kysymykset seuraavasti:

1) Arvon perusteella määräytyvää veroa, jota jäsenvaltio perii toisesta jäsenvaltiosta tuotavista tavaroista sillä perusteella, että ne saapuvat ensimmäisen jäsenvaltion tietylle alueelle, on pidettävä tuontitulleja vaikutukseltaan vastaavana maksuna, vaikka se kohdistuu myös sellaisiin tavaroihin, jotka tuodaan tälle alueelle saman valtion toisesta osasta ja vaikka tältä alueelta vietyjä tavaroita koskee myös arvon perusteella määräytyvä vero.

2) Arvon perusteella määräytyvää veroa, jota jäsenvaltio perii toiseen jäsenvaltioon vietävistä tavaroista sillä perusteella, että ne viedään ensimmäisen jäsenvaltion tietyltä alueelta, on pidettävä vientitulleja vaikutukseltaan vastaavana maksuna, vaikka se kohdistuu myös sellaisiin tavaroihin, jotka viedään tältä alueelta saman valtion toiseen osaan.

3) Kansallinen säännös, jonka perusteella tulleja vaikutukseltaan vastaavaa maksua peritään, ei ole sopusoinnussa ETY:n perustamissopimuksen 9 artiklan ja sitä seuraavien artiklojen kanssa.

4) Tuonti- ja vientitulleja vaikutuksiltaan vastaavina maksuina on pidettävä arvon perusteella määräytyviä veroja, joita jäsenvaltio perii tavaroista, jotka on tuotu sen tietylle alueelle ainoastaan saman valtion toisilta alueilta, sekä tavaroista, jotka on viety sen tietyltä alueelta ainoastaan saman jäsenvaltion toisille alueille.

5) ETY:n perustamissopimuksen määräyksiin, jotka koskevat tulleja vaikutukseltaan vastaavia maksuja, ei voida vedota sellaisten vaatimusten tueksi, joissa vaaditaan riidan kohteena olevan veron nojalla ennen 16.7.1992 perittyjen rahamäärien palauttamista; tämä ei kuitenkaan koske sellaisia vaatimusten esittäjiä, jotka ovat nostaneet kanteen tai esittäneet vastaavanlaisen vaatimuksen ennen kyseistä päivää.

Gulmann Moitinho de Almeida Edward

Puissochet Sevón

Julistettiin Luxemburgissa 14 päivänä syyskuuta 1995.

R. Grass

kirjaaja

C. Gulmann

viidennen jaoston puheenjohtaja